

ҶУРА ҲОШИМӢ

БАЧЧАҲОВУ КӢЧАҲО

Дил очаро ба бачча,
Дил баччаро ба кӢча.
 Бо кӢча баччаҲо шод,
 Бо бачча кӢчаҲо шод.
Бе кӢча баччаҲо зик,
Бе бачча кӢчаҲо зик.
 Аз кӢча бачча розӢ,
 Аз бачча кӢча розӢ!
Шаб рахт чун бибандад,
Чун рӯз хуш бихандад,
 Духтарчаю писарча,
 Чун баччаи як оча,
Шодон ба кӢча тозанд,
Хандон чу ғунча тозанд.
 Дар кӢча бо ҳам оянд,
 Хурсанду хуррам оянд.
Ҳай кӢчашон хуш ояд,
Дар кӢча дил кушояд.
 Кардаст ҷумларо дӯст,

Ин гуна кӯча некӯст!
Ҳангоми шом чун шуд,
Бозӣ тамом чун шуд,
 Яксар ба хона тозанд,
 Бо ҳар баҳона тозанд.
Ҳарчанд «оҳу вой»-анд,
Бо рӯ ба хона оянд,
 Ҳарчанд дарди поянд,
 Дар пояшон напоянд,
Ҳарчанд гушна бошанд,
Ҳарчанд ташна бошанд,
 Дил банди кӯчаҳоянд,
 Хурсанди кӯчаҳоянд.
Шаб ҳамчу кулча хобанд,
Бо ёди кӯча хобанд.
 Аз хоб бачча хезад,
 Бо ёди кӯча хезад.
Аз хоб кӯча хезад,
Бо ёди бачча хезад.
 Гар баччаҳо нахобанд,
 Пас кӯчаҳо нахобанд.
Гар баччаҳо нахезанд,
Пас кӯчаҳо нахезанд.
 Бе бачча кӯча холист,
 Бе бачча кӯча худ чист?!

Ба бачча кӯчаҳо зор,
То субҳ нимабедор,
 Ҳастанд тору хомӯш,
 Ҳастанд дидаю гӯш,
То баччаҳо бароянд,
Бар кӯчаҳо бароянд.
 Ҳар сӯй то битозанд,
 Якқоя то бибозанд.
Ҳар чизаке ки доранд,
Бо худ ба кӯча оранд.
 То кӯчаҳо шавад пур,
 Аз баччаҳо шавад пур.
То баччаҳо биболанд,
То кӯчаҳо биболанд.
 Гар баччаҳои дунё,
 Бо ҷумла шӯру ғавғо,
Дар кӯчаҳо нағунчанд,
Дар ҳеч ҷо нағунчанд...
 Ин ҳарф ҳарфи нав нест,
 Ҷойи гапу гарав нест,
Ҳар бачча донад инро,
Ҳар кӯча донад инро:
 Дил очаро ба бачча,
 Дил баччаро ба кӯча.

Бо кӯча баччаҳо шод,
Бо бачча кӯчаҳо шод.

Бе кӯча баччаҳо зиқ,
Бе бачча кӯчаҳо зиқ.

Аз кӯча бачча розӣ,
Аз бачча кӯча розӣ!

ДУРДОНАИ ҶОНОНА

Дурдонаи ҷонона,
Кисаш – пури дӯлона.

Дурдонара хоб бурдаст,
Дӯлонара об бурдаст.

Дурдона зи хоби ноз
Кардаст чу чашмаш боз,
Бедор шудааст аз хоб,
Ҳушёр шудааст аз хоб.

Киса тагурӯ кардаст,
Ҳар сӯ назар ӯ кардаст.

Дидаст, ки чизе нест,
Ду кисаи ӯ холист.

Дарде – ба дилу ҷонаш,
Ашке – сари миҷгонаш,
Бар хона равон гаштаст,

Не, балки давон гаштаст.
Дарду аламаш – дар чон,
Гуфтаст ба модарчон:
– Ду кисаи ман холист?
Дӯлона ягонто нест?
Бурдаст касе оё?
Хӯрдаст касе оё?
Дӯлона чаро гум шуд?
Дӯлона куҷо гум шуд?..
Гирди сари Дурдона
Модар шуда парвона,
Бар духтари маҳтобаш,
Бар гавҳари ноёбаш,
Бар чашми пур аз обаш,
Бар чехраи бетобаш,
Бар ҳусни гули хораш,
Бар холи дили зораш,
Баргашта назар кардаст,
Аз меҳр ба бар кардаст.
– Эй духтари чон, - гуф-
таст,
Дар ғусса намон, - гуфтаст.
Бурдаст равон обаш,
Бо мавчаки пуртобаш.
Ҳар бачча, ки хобӣ шуд,

Дӯлонааш обӣ шуд.
Чун об варо бурдаст,
Пас об варо хӯрдаст.
Бигзашт чу оби ноз,
Баргашта наёяд боз.
Дӯлона, ки шуд обӣ,
Дигар зи кучо ёбӣ?
Он беҳ, ки ба хеш ой,
Аз ғусса биёсой.
Эй ҷону дилу дида,
Осуда шав, осуда.
Ҳалво бихуру нон хур,
Аз ин хуру аз он хур,
Аммо ту нагирӣ ин сон,
Гардад дили ман вайрон.
Дурдона вале – маҳзун,
Дарду аламаш – афзун.
Гирён бишудааст аз нав,
Бирён бишудааст аз нав.
На хӯрдаву на хуфтаст,
Бо дарду алам гуфтаст:
– Дӯлона ҳамехоҳам,
Дигар чӣ намехоҳам!..
Дурдона, ғамаш – бар ҷон,
Доштаст бародарҷон.

Номаш ба худаш – Фирӯз,

Будагт бaсе дилсӯз.

– Эй хоҳари ҷон, - гуфтагт,

Аз гиря бимон, - гуфтагт. –

Дӯлона магар қанд агт,

К-ин гуна хушояндагт?

На гӯшт ва на ҷазза!

На таъм ва на мазза!

Лек аз ҷӣ туро форад?

О, вай ҷӣ бaло дорад?

Лекин ту нашав ғамгин,

Ғамгин ту нашав лекин.

Орам ба ту ман, эй ҷон,

Дӯлона зи кӯҳистон.

То боз шавӣ дилшод,

Аз ранҷу алам озод...

Рафтагт вай аз хона,

Овардани дӯлона.

Бар кӯҳу камар рафтагт,

Бар пуштаю ҷар рафтагт.

Сад роҳу макон рафтагт,

Рафтагту ҳамон рафтагт.

Ногах ба сари роҳаш,

Аз пешу бари роҳаш,

Майдони калон дидаст,
Дӯлонамакон дидаст.

Ҳар сӯ – пури дӯлона,
Ҳар дона чу дурдона.

Дар шохааш – овезон,
Ҳар ҷо – ба замин резон.

Дар дида басо рахшад,
Дилро ҷӣ сафо бахшад...

Фирӯз чу ин дидаст,
Аз завқ бихандидаст.

Дӯлона сипас чидаст,
Бо шавқу ҳавас чидаст.

Чун донаи дур(р) чидаст,
Як халтаи пур чидаст.

Фирӯз ба пас гаштаст,
Озоданафас гаштаст.

Раҳ гаштаву раҳ гашта,
Беҳолу фараҳ гашта,

То хона расидаст ӯ,
Сад ранҷ кашидаст ӯ.

Лекин ҷӣ фараҳманд аст!

Болидаву хурсанд аст!

Хурсанд, ки чун мард аст,
Дӯлона биёвардаст,

То хоҳари чун ҷонаш,

То хоҳари гирёнаш,
Шодон бишавад аз нав,
Хандон бишавад аз нав.
Вай омада дар хона,
Дар пешаки Дурдона.
Бораш ба замин мондаст,
Ўро бари худ хондаст:
– Дурдонаи чон, - гуфтаст,
Пеш ой давон, - гуфтаст.
Бикшой зи рух чинро,
Аз ман бипазир инро!
Ғамгин нашав аз ин пас,
Шодона шав аз ин пас.
Духтарчаи хандон шав,
Чун ғунча шукуфон шав!..
Дурдона варо дидаст,
Чун ғунча бихандидаст.
Аз ғусса раҳо гаштаст,
Табъаш чӣ баҷо гаштаст.
Бар додари Фирӯзаш,
Ғамхорашу дилсӯзаш,
Гуфтаст: – Бародарҷон,
Меҳри ту маро дар чон!
Додам чӣ қадар захираат...
Бар ҳиммати ту раҳмат!

Дурдонаи чонона,
Аз пеши дари хона,
Аз нав лаби қӯ рафтаст,
Хандонлабурӯ рафтаст.
Дурдонара хоб бурдаст,
Дӯлонара об бурдаст.
Дӯлона – ба дасти об,
Дурдона чӣ? – Масти хоб.
Овоз нахонедаш,
Ором бимонедаш.
Рафтаст ба хоби ноз,
Як лаҳза бихобад боз.
Ман ҳам шавам осуда
Аз будаву нобуда.
Дурдона шавад бедор,
Афсона шавад такрор.

ҚИССАИ ЯК ЗУККАХҶР

Як бор чӣ гапҳо шуд!

Бо турфа сабабҳо шуд!

Ин ҳодисаи нодир

Як бор бишуд зоҳир.

Аммо ҳамагон донанд,

Дар ҷумла ҷаҳон донанд.

Инро чу намедонӣ,

Бояд, ки худат хонӣ.

Гар хонда наметонӣ,

Бояд, ки бихононӣ.

То худ нашавад такрор

Ин ҳодиса дигар бор:

Як баччаи нодон буд,

Як бесару сомон буд.

Як ландахуре буд ӯ,

Як зуккахуре буд ӯ.

Пайваста арозаш буд,

Ҳай нози дарозаш буд.

Ҳар чизаки нопаído

Мекард варо шайдо.

Нобуда дилаш мебурд,

Аз буда кучо мехӯрд?!

Бар буда, ки наҳ мезад,

Ҳамвора манаҳ мезад:

- Нонам бару қандам дех!
- Як чизи писандам дех!
 - Ошат зи чӣ бемазза?!
 - Нонат зи чӣ бечазза?!
- Чой аз чӣ надорад ранг?
- Санбӯса чаро чун санг?
 - Угро чӣ? Хамир аст ин!
 - Қаймоқ чӣ? Шир аст ин!...

Хӯрок ҳама – ганда!

Нӯшок ҳама – ганда!...

Ёдаш бикунад ношод,
Он беҳ, ки наёрам ёд.

Як субҳ зи хоби ноз

Чун дида бикард ӯ боз,

Омад ба бараш модар,
Бигрифт сараш дар бар.

– Ай қанди дилам! – Гуфташ,–

Пайванди дилам! – Гуфташ. –

Шуд рӯзи калон инак,
Бархест чаҳон инак.

Ту низ зи ҷо бархез,

Аз хоби гарон парҳез!

Шӯ дасту рухон акнун,
Биншин сари хон акнун.

Бар ту, ки маро ҷонӣ,

Оростаам хоне...

Ин бачча, вале, ношуд,

Дар бистаракаш ҷо шуд.

Печид бари худро,

Пӯшид сари худро,

Бо одати дерин хуфт,

То домани пешин хуфт.

Пас модари бечора,

Даҳ бораву садбора,

Омад сари фарзандаш,

Фарзанди чигарбандаш.

Ў то ки зи ҷо бархост,

Аз ҷой ба по бархост,

То кор дуруст омад,

То рӯй бишуст, омад,

То бар сари хон омад,

Модар ба фиғон омад.

Дар рӯяки дастархон,

Буд шӯла варо пазмон.

Бар шӯла назар кард ӯ,

Аз шӯла ҳазар кард ӯ.

Аҳвол дигар шуд боз,

Ҷанҷол дигар шуд боз.

Бардошт яке овоз:

– Ту шӯла бипухтӣ боз?!

Дирӯз – ҳамин шӯла!

Имрӯз – ҳамин шӯла!

Безор шудам аз он!

Бардор варо аз хон!..

Шӯла ба сари хон буд,

Доруи дилу ҷон буд.

Хурсанд буд ӯ аз он:

Ҷо дошт ба рӯи хон.

Ҷам буд аз он дилшод:

Хон аст аз ӯ обод.

Ҷай гармаку ҷӯшон буд,

Чун шӯъла дурахшон буд.

Бишнид чун ӯ ин ҳарф,

Ҷарфи хунуке чун барф,

Гӯё ба дили покаш

Афтод яке оташ.

Бархост ҷаҳон аз ҷой,

Чун мавҷ бишуд барпой.

Якбора калон гашт ӯ,

Чун ғори даҳон гашт ӯ.

Он зуккахуракро дошт,

Дар нӯки забон бигзошт.

Печонду ба комаш кард,

Як луқмаи хомаш кард...
Ин қисса касе хонад,
Бояд ки накӯ донад:
Талх аст, вале дарс аст,
Дарс аст, бале, дарс аст!
Кас бар сари хон ояд,
Бо ҳурмати нон ояд.
Бо хотири шод ояд,
Бо рӯйи кушод ояд.
Ҳар чӣ, ки дар он бошад,
Чун нӯши равон бошад.
Хушку тару гарму сард,
Ҳаргиз натавон бад кард!
Ношукр набояд буд,
То нектар ояд зуд!

ҚАРОР

Аҳмад ба кӯча рафта,
Аз пушти тоз-тозист.
Раҳмат ба пушта рафта,
Аз пушти дорбозист.

Доно ба кӯҳ рафта,
Аз пушти кӯҳгардист.
Доро ба дашт рафта,
Дар каҳдарав чу мардест.

Аҳмад зи кӯча ояд
Бо ҳоли зору хаста.
Раҳмат зи пушта ояд
Бо дасти докабаста.

Бо пойҳои маҷрӯҳ
Доно бигардад аз кӯҳ.
Доро биёяд аз кор
Бас «ох» гуфтаву «ӯҳ».

Дар хона ман нишинам,
Ҷое нарафта боре:
Дасте, набаста коре,
Пое, нахаста хоре.

Доим чаро ман, охир,
Чун духтарак нишинам?
Э... духтарон, бубахшед,
Чун хур(д)тарак нишинам?

Хоҳам, равам чу Аҳмад
Ман ҳам ба тоз-тозӣ.
Дар пушта ҳамчу Раҳмат
Кӯшам ба дорбозӣ.

Хоҳам, равам чу Доно
Ман ҳам ба кӯҳгардӣ.
Тоқат кунам чу Доро,
Гармист, ё ки сардӣ.

Ғалтам чӣ?

Хайр, ғалтам!

Меҳезам, охир, аз ҷой!
Сад дард ҳам бубинам,
Боре нагӯям «Э вой!»

Мон, ки ба по халад хор!
Мон, ки зи дор афтам!
Инак, писар ки бошам,
Ман ҳам ба кӯча рафтам!

ДИЛИ МАН

Аз ман ҳазорбора
Бебоктар дили ман,
Дар дору гири олам
Чолоктар дили ман.

Ман меравам ба хона
Чашме ба пеш баста,
Дил мекунад паропар
Дар боғу кӯю раста.

Бо ҳар кӣ мезанад гап,
Бо ҳар кӣ махӯрад об,
Бо ҳар кӣ мешавад дӯст,
Бо ҳар кӣ мехӯрад тоб.

Гоҳе равад ба шаҳр ӯ,
Гоҳе равад ба деҳа,
Бо ҳофизон сарояд
Дар базмҳо бадеҳа.

Гоҳе равад ба баҳр ӯ,
Гоҳе равад ба кайҳон,
Дар назми меҳру анҷум

Бо дидагони ҳайрон.

Дил дар ҳавои Рустам
Бо дев мекунад чанг,
Дар чанги наррадевон
Девона мезанад чанг.

То номаи амонаш
Дар каф намениҳад дил,
Сӯҳробро ба Рустам
Ҳаргиз намедиҳад дил.

Модаркалони ҷонро
Дил шаб равад ба дидан:
Афсона хуш ба такрор
Бошад аз ӯ шунидан.

Нурияро бубинад,
Парвона мешавад дил,
Сер аз гапу ҷамолаш
Асло намешавад дил.

Аз кокулони Зӯҳра
Дуздона мекашад боз,
То осмони ҳафтум
Пар мезанад чу шахбоз.

Ояд бараш пур аз гул
Аз авчи осмонҳо,
Резад ба пои модар –
Дар роҳу остонҳо...

Аз ман ҳазорбора
Бебоктар дили ман,
Дар дору гири олам
Чолоктар дили ман.

ИН БАХТИ КИСТ?

Кампиракест, фартут,
Кампиракест, бас пир:
Гардида қоматаш хам,
Аз зиндагист дилгир.

Кампираке, ки поро
Душвор мекашад вай.
Дар роҳи умр танро
Чун бор мекашад вай.

Кампираке, ки хонад
Як пои худ асоро.
Як аср умр дида,
Монад ба асри нав по.

Кампираке, ки дилпур
Аз ӯст як деҳ одам:
ӯ пешвои мардум
Дар рӯзи суру мотам.

Мегӯяд ӯ, ки: – Ман ҳам
Дирӯз бачча будам.
Гӯше ба оча, аммо
Ҳуше ба кӯча будам.

Чашме занаи, ки солам
Аз сад гузашта рафтаст.
Бад гашта ҳолам, акнун
Аз бад гузашта рафтаст.

Ин пиразан, ки умраш
Аз сад фузуда бошад,
Сад сол пеш гӯё
Духтарча буда бошад?

Афсона менамояд
Ин гап, ки устувор аст:
Гулдухтаре, ки ҳоло
Кампираке низор аст.

– Ин бахти камназир аст! –
Гӯянд мардуми деҳ. –
Садсолаасту ҳолаш
Аз ҳоли дигарон беҳ.

Ин бахти момаи мост,
К-озода духтарак буд?
Як духтаре, ки чун гул,
Ё балки беҳтарак буд?

Ё бахти духтаре, к-ӯ
Хушрӯй буду хушгил? –
Садсола гашту акнун
Шуд зиндагиш мушкил?

Ё бахти он, ки меҳре
Андар замир дорад?
Ё бахти деҳаи мост,
К-ин гуна пир дорад?

ДАР РҶ БА РҶИ ХҶСА

Эй хӯса, хӯса, хӯса,
Эй некмарди кӯса,
Эй тарси ҷони мурғон,
Эй посбони бечон!

То хост хочаи боғ
Сор аз ту тарсаду зоғ,
Аз тарси ту ба ин сӯй
То кас наёварад рӯй,
Ин ҷо туро бапо кард,
Бадшаклу баднамо кард.
Аммо агарчӣ зиштӣ,

Ҳаққо, накӯсиришти!
Аз ту касеву чизе
Нашнида тунду тезе.
Истодаӣ ба як пой,
На «ҳӯй!» гуфта, на «ҳой!»
Хоҳӣ, бадат набинанд,
Озод дона чинанд,
Бухранд, то тавонанд,
Хоҳанд агар, кашонанд.
Хоҳӣ, ба қавси гӯшат,
Дар чайбу каллапӯшат,
Дар шоҳаҳои дастат,
Дар кунчи банду бастат,
То лонаҳо бимонанд,
Шодона то бихонанд;
То тухмҳо гузоранд,
То чӯчаҳо бароранд;
То ранҷашон бар орад,
То чӯҷашон пар орад;
То ҳар яке занад бол
Дар авҷи бахту иқбол.
Хоҳӣ, зи ту нахӯсанд,
Хоҳӣ, туро бибӯсанд.
Ё худ равӣ ту чун доғ

Аз рӯйи ҳусни ин боғ.
Эй хӯса, хӯса, хӯса,
Эй некмарди кӯса,
Эй тарси ҷони мурғон,
Эй посбони бечон!
Шаклан агарчӣ зиштӣ,
Аслан накӯсириштӣ!
Хайрияти ту донам,
Дар нийяти ту ҷонам!

БАРОИ БИНИИ ХУД

Бинӣ, чунон ки бинӣ,
Хубӣ ту бениҳоят,
Беҳуда не, ки бошад
Дар байни дида ҷоят.

Азбаски аз бари рӯ
Беҳад баланд рафтӣ.
Чашми касат наафтад,
Дар чашми кас биафтӣ.

Бинича нестӣ ту,
Бинии бас калонӣ!
Одоби бинигиро
Шодам, ки нағз донӣ.

Шодам, ки байни мардум
Худро нигоҳ дорӣ,
То оби рӯ нарезӣ,
То ногаҳон нахорӣ.

Шодам, ки беқиёсӣ
Дар илми бӯшиносӣ,
Неку бади ҷаҳонро

Аз рӯи бӯ шиносӣ.

Бинибаланд будан
Донӣ, ки хӯйи зишт аст,
Ҳар гам, ки аз ту болост,
Беҳудаву пилишт аст.

Чун мешавӣ кашола
Дар лаҳзаҳои душвор,
Хат мекашӣ заминро
Монанди теғи испор.

Аз ҳарфу кори ночно
Ҳамчун чироғ сӯзӣ,
Аз бӯйи ноумедӣ
То бар димоғ сӯзӣ.

Биникаше бубинӣ,
Нофор мешавӣ ту,
Худ аз садои бинӣ
Безор мешавӣ ту.

Бинӣ касе ки кобад,
Хоҳӣ, варо набинӣ,

Бинӣ халад ба ҳар ҷо,
Гӯй, ки «Ҳайфи бинӣ!»

Азбаски нағз ҳастӣ
Ҳамчун булӯру чинӣ,
Ин гандабинихоро
Арзад, ки ганда бинӣ!

Рӯмолакат бубахшам
Аз рӯйи дӯстдорӣ,
Бошад, ки тозагиро
Ҳамвора дӯст дорӣ!

АНДЕШАИ САГ

Маҳзуну хастаам,
Хобам ба ҷойи худ.
Ман сар ниҳодаам
Дар пушти пойи худ.

Аз фикри барзиёд
Беҳад сарам гарон,

Чашми дилам мудом –
Дар роҳи дигарон.

Ҳар дам ба ёди дӯст
Гум мезанад дилам,
Аз завқи диданаш
Дум мезанад дилам.

Дар олами вафо
Кас нест ҳамчу ман,
Дар сидқу дар сафо
Пас кист ҳамчу ман?!

Хешони ман бувад
Ҳампойи мардҳо!
Дар даҳр аввалин
Кайҳоннавардҳо!

Ман ёри ҷонфидо
Бар фарди меҳрубон,
Ҳамкори бебаҳо
Бар марди посбон.

Ҳарчанд дар назар

Бошам забондароз,
Ҳайфо, ки ин забон
Набвад забони роз.

Андеша мекунам
Беҳтар зи одамон,
Дар гуфтанаиш вале
Ман лолу нотавон.

Хоҳам, ки гап занам,
Аммо кучо гапам?!
Дил мекашад фиғон,
Аммо чаро хапам?!

Аз гуфтани маро
Як ҳарфи «ак-ак» аст,
Оҳ, ин сазои ӯст,
Ҳар кӣ агар саг аст!

ЗАРГҶШАКЕ НОТАРС БУД!

Имсол ё порина буд,
Имрӯз буд ё дина буд,

Заргӯшаке нотарс буд,
Чолок буду чарс буд.

Чашмаш ниҳоят тез буд,
Чашме, ки оташрез буд.

Чанголи вай пурзӯр буд,
Чангол не, анбӯр буд.

Дандони вай дандон набуд,
Ду оҳани дандона буд.

Мӯйи лабаш чун дос буд,
Не, дос не, алмос буд!

Ду гӯши вай ду шох буд,
Дилҳо аз он сӯроҳ буд.

Гоҳе ки вай дартоз буд,
Гӯё ки дар парвоз буд.

Бисёр бадҳайбат буд ӯ,
Не, балки як даҳшат буд ӯ!

Тарсон Шағол аз чон гурехт,
Рӯбоҳи саргардон гурехт.

Дигар яке Бабру Паланг
Гаштанд ҳайрону гаранг.

Шер омаду таъзим кард,
Худро ба вай таслим кард.

Гургак чӣ? Гургакро нигар! –
Аҳволи Гургак шуд батар.

Гургак на омад, на гурехт,
Биншасту оби дида рехт.

Сад зораю сад лоба кард,
Аз кардаҳояш тоба кард...

Имсол ё порина буд,
Имрӯз буд ё дина буд:

Заргӯшаке нотарс буд,
Чолок буду чарс буд.

Ин як шаби маҳтоб буд,
Як лаҳзаи ноёб буд.

Як хоџиши дeрина буд,
Як хоби заргӯшина буд.

МЎРЧАИ ТАНҲОГАРД

Дар кунчи Боғи лолазор,
Дар зери як беҳи анор,

Як мӯри зарди зард буд,
Як зарди танҳогард буд.

Ҳар ҷо равон буд ӯ худаш,
Танҳо равон буд ӯ худаш.

Додарчааш дилҷӯй буд,
Хоҳарчааш хушрӯй буд.

Аз ӯ падар хурсанд буд,
Модар саодатманд буд.

Меғуфт бобо: – Донакам!
Меғуфт момо: – Ҷонакам!

Ин гуна худ танҳо нагард,
Дар кӯчаю сахро нагард.

Дур аз ҳама будан хатост,
Хавфе ба умру ҷони мост.

Ин мӯри зарди зард лек,
Ин зарди танҳогард лек,

Меғуфт: – Ман кӯдак наям!
Ман ин қадар гӯлак наям!

Донам, чӣ некасту чӣ бад,
Ақлам ба ҳар ҷо мерасад!

Рӯзе ҳамин зарди бало,
Рустӣ зи хешу ақрабо,

Бар сайри сахро рафтааст,
Танҳои танҳо рафтааст.

Танҳо саёҳат кардааст,
Танҳо рафоҳат кардааст.

Танҳо худаш дон хӯрдааст,
Аз ину аз он хӯрдааст.

Рафтаст танҳо сӯяке,
Дидаст танҳо ҷӯяке.

Танҳо худаш бар сӯйи чӯ
Чун об рафтаст ӯ фурӯ.

Танҳо худаш хӯрдаст об,
Танҳо худаш гаштаст... Ҳоб!

Ногаҳ дар об афтодааст,
Дар изтироб афтодааст.

Аз ҳар кӣ ёрӣ хостааст,
Ёрӣ ба зорӣ хостааст.

Аммо касе нашнидааст,
Хору хасе нашнидааст.

Сӯяш касе наштофтааст,
Хору хасе наштофтааст.

На дасти ёрӣ додааст,
На эътиборе додааст.

Бо шаст обаш бурдааст,
Бо сад азобаш бурдааст.

Бар буттаю бар гил задаст,
Бар сангу бар соҳил задаст.

То дури дураш бурдааст,
Бисёр ҳам озурдааст.

Лекин ба сад ранҷу азоб,
Берун шудааст охир аз об.

Як лаҳза роҳат ёфтааст,
Мӯйи лабашро тофтааст.

Гуфтааст бо худ пас чунин:
– Танҳо нагардам баъд аз ин!

Танҳоравӣ беҳад бад аст,
Танҳоравӣ бад беҳад аст!..

Пас вай зи ҷо бархостааст,
Афсона не, ин рост аст!

Бинаш, ба хона меравад,
Бас шодмона меравад.

Чолок по мемонад ӯ,
Дар зери лаб мехонад ӯ:

– Ҳар ҷо нагардам баъд аз ин!

Танҳо нагардам баъд аз ин!

Ҳарфи мани зард аст ин!
Қавлу гапи мард аст ин!..

Бингар, чӣ сон по монад \bar{y} !
Бишнава, чиҳо мехонад \bar{y} !

Ҳоло падар – хурсанди \bar{y} ,
Модар – саодатманди \bar{y} ,

Дилҷӯй – додарҷони \bar{y} ,
Хушрӯй – хоҳарҷони \bar{y} ,

Бобо, ки дон мехонадаш,
Момо, ки ҷон мехонадаш,

Дар хона бесабру қарор,
Ҳастанд \bar{y} ро интизор.

Бар хонашон чун мерасад,
Хеле дигаргун мерасад:

Ҳар ҷо намегардад дигар,
Танҳо намегардад дигар.

АФСОНАЕ, КИ
НОЧОР АНЦОМ ЁФТ

Рӯзе ду акка

Якка ба якка

Шодона биншаст

Дар шохи ... такка.

Ногаҳ сарашро

Ларзонд такка,

Он аккаҳоро

Тарсонд такка.

Тарсиду пар зад

Якбора ҳар ду,

Инаш ба ин сӯ,

Онаш ба он сӯ...

Такка сарашро

Ларзон намекард,

Он аккаҳоро

Тарсон намекард.

Ду акка аз ӯ

Тарсон намешуд,

Ҳар ду ба ҳар сӯ

Сарсон намешуд.

Ду акка ҳар сӯ

Сарсон намешуд,

Афсона ин чо

Поён намешуд.

